

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: N. N.**, nar. „X“, státní příslušnost Ukrajinská republika, t.č. pobytem ZZC Drahonice, Drahonice u Lubence 41, 441 01 Podbořany, zastoupeného Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL.M., eur., advokátem se sídlem Nile House, Karolinská 654/2, 186 00 Praha 8, proti **žalovanému: Ministerstvu vnitra, Odboru azylové a migrační politiky**, adresa pro doručování poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21.6.2016, č.j. OAM-67/LE-LE05-LE05-2016, e.č. „X“,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21.6.2016, č.j. OAM-67/LE-LE05-LE05-2016, e.č. „X“, jímž bylo ve věci mezinárodní ochrany rozhodnuto tak, že se žalobci podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, (dále jen „zákon o azylu“), tato ochrana neuděluje.

Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný pochybil, když řádně nezjistil skutkový stav a nepřihlédl ke všem rozhodným skutkovým okolnostem a v důsledku toho nesprávně aplikoval § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu. Zdůraznil, že je především na správním orgánu, aby zjistil všechny důkazy nezbytné pro řádné posouzení skutkového stavu. Na samotném žadateli o mezinárodní ochranu je pouze to, aby na takové důkazy upozornil a při jejich získání poskytl nezbytnou součinnost. Žalobce trval na tom, že žalovaný pochybil, když řádně nezohlednil

všechny azylově relevantní skutečnosti, které žalobce v průběhu správního řízení tvrdil a konzistentně uváděl a ani k nim neprovedl žádné důkazní prostředky. V důsledku tohoto jednání dle žalobce žalovaný porušil svou povinnost vykládat ustanovení zákona o azylu eurokonformním výkladem s přihlédnutím k čl. čl. 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2011/95/EU (dále jen „kvalifikační směrnice“).

Dále se žalobce domnívá, že ze strany žalovaného došlo k porušení ustanovení § 14a zákona o azylu. Uvedl, že hlavním deklarovaným důvodem jeho žádosti o mezinárodní ochranu byla obava z nutnosti nastoupit do armády a povinnost zúčastnit se bojů na východě Ukrajiny. Žalovaný se však nezabýval situací žalobce, která by mu hrozila, pokud by vojenskou službu v zemi původu nenastoupil. Žalobce tvrdil, že nenastoupení vojenské služby je na Ukrajině považováno za trestný čin, přičemž možnost jejího splnění alternativním způsobem neexistuje. Bylo tedy dle jeho názoru rovněž nutné zabývat se bezprostředním důsledkem žalobcova nenastoupení do armády, kterým je hrozící trest vězení za vyhýbání se vojenské službě, zejména podmínkami, za kterých by byl trest odnětí svobody vykonáván. Žalobce trval na tom, že v řízení o mezinárodní ochraně za situace, kdy cizinec uvedl, že nehodlá respektovat povolávací rozkaz, bylo nutné se zabývat otázkou opodstatněnosti jeho obav z uvěznění. To však žalovaný dle žalobce neučinil. Rovněž se měl žalovaný zabývat otázkou, zda podmínky v ukrajinských věznicích nezakládají neslučitelnost navrácení žalobce na Ukrajinu s čl. 3 a 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Evropská úmluva“). Žalobce zdůrazňuje, že možnost špatného zacházení v ukrajinských věznicích rozhodně není jen hypotetická. Poukázal na přeplněnost vazebních věznic. Rovněž uvedl, že podmínky v ukrajinských věznicích byly v minulosti opakovaně důvodem, pro který Evropský soud pro lidská práva konstatoval, že čl. 3 Evropské úmluvy byl ze strany Ukrajiny porušen. Rovněž žalobce poukázal na absenci účinného vnitrostátního prostředku nápravy, pokud si někdo na špatné zacházení v místech kde dochází ke zbavení osobní svobody, stěžuje. Žalobce tedy trval na tom, že jeho obava ze špatného zacházení po omezení osobní svobody se zdá být opodstatněná a bylo proto povinností žalovaného se jí řádně zabývat a obstarat si v tomto směru relevantní podklady pro rozhodnutí. Tím, že tak neučinil, zatížil své rozhodnutí vadou, pro kterou je nutné hodnotit toto rozhodnutí jako nezákonné.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Žalovaný trval na tom, že při svém rozhodování vzal v úvahu všechny skutečnosti tvrzené žalobcem, přihlédl k nim a v napadeném rozhodnutí se s nimi dostatečně vypořádal. K dané věci shromáždil adekvátní informace o situaci v zemi původu a vycházel tak z aktuálního a dostatečně zjištěného stavu věci. Ohledně námitky žalobce k nedostatečnému zhodnocení faktu, že v případě nenastoupení žalobce k vojenské povinnosti, které povede k jeho uvěznění v ukrajinských věznicích, čehož se obává vzhledem ke špatnému zacházení, žalovaný uvedl, že žalobce během správního řízení tuto svou obavu vůbec nezmínil. Trval na tom, že z žádosti o mezinárodní ochranu vyplývalo, že primárním důvodem jeho žádosti o mezinárodní ochranu je jeho strach z války na Ukrajině a neochota nastoupit vojenskou službu poté, co mu na adresu v zemi jeho původu přišly povolávací rozkazy. Obavu z možného udělení trestu odnětí svobody v případě odmítnutí nástupu vojenské služby zmínil až v žalobě. V samotném správním řízení však žalobce ani nenaznačil, že by se obával podmínek ve věznicích jako takových, respektive, že by jejich stav byl natolik špatný, že by jeho pobyt v nich

bylo možné považovat za nelidské či ponižující zacházení. Nelze tak správnímu orgánu vytýkat, že v předcházejícím řízení nezjistil důsledně skutečný stav věci, pokud žalobce sám neuvedl skutečnosti či důkazy, které pro takové tvrzení svědčí. Správní orgán v průběhu řízení o mezinárodní ochraně vycházel z důvodů uvedených žalobcem. Správní orgán není povolán k tomu, aby doplňoval důvody žadatele k přiznání jakékoli formy mezinárodní ochrany. Zdůraznil, že důkazní břemeno tvrzení ve správním řízení tíží jednoznačně žalobce. Argumentace uvedená až v podané žalobě budí dle žalovaného dojem snahy účelově připodobnit svůj příběh azylově relevantním důvodům.

Dále žalovaný zdůraznil, že ani v případě skutečného bojového nasazení není samotná povinnost vykonat vojenskou službu brána jako azylově relevantní důvod. Žalobce dle žalovaného rovněž netvrdil, že by výkon vojenské služby v jeho případě či následně uložený trest za nesplnění stanovené povinnosti, byl uplatňován diskriminačně z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Ani případné trestní stíhání pro neuposlechnutí povolávacího rozkazu a následný výkon trestu nemohou být vnímány jako azylově relevantní důvody, nepřistoupí-li k nim další konkrétní skutečnost případu, která by svou mimořádností závěr vyvrátila. Žalovaný zdůraznil, že požadavek sátu na výkon vojenské služby nelze považovat za pronásledování, neboť s jedná o legitimní požadavek státu na své občany, směřující k obraně státu v případě ohrožení a občané jsou povinni mu vyhovět. Navíc poukázal žalovaný na skutečnost, že dle informace MZV ČR č.j. 115045/2015-LPTP, která je součástí správního spisu, je na Ukrajině možnost vykonání alternativní civilní služby.

K bezpečnostní situaci na Ukrajině žalovaný uvedl, že je složitá, ovšem nejedná se o stav, který by se dal označit jako vnitřní ozbrojený konflikt, v jehož důsledku by byl žalobce ohrožen skutečným nebezpečím vážné újmy. Zdůraznil, že žalobce pochází ze západní části Ukrajiny (Zakarpatská oblast) a neexistuje objektivní důvod, proč by se měl v jihovýchodních oblastech Ukrajiny zdržovat.

Ve vztahu k humanitárnímu azylu poznamenal žalovaný, že řádně zjistil a posoudil žalobcovu osobní sociální a ekonomickou situaci, zdravotní stav a věk a dospěl k závěru, že neshledal důvody hodné zvláštního zřetele k udělení mezinárodní ochrany dle § 14 zákona o azylu.

Soud ve věci rozhodoval bez nařízení jednání ve smyslu ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), neboť účastníci s tímto postupem vyjádřili svůj konkludentní souhlas, když ve lhůtě stanovené jim za tímto účelem soudem neuvedli, že na projednání věci trvají.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu postoupeného žalovaným soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 7.6.2016 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. V ní uvedl, že by chtěl získat azyl, protože se nemůže vrátit domů. Žil v Luhansku a tam všechno zničili a jeho také chtějí zabít. Měl tam přítelkyni, se kterou má dítě. Bili jej tam, a proto utekl. Matka jej nechce přijmout. K důvodům pro udělení azylu pak sdělil, že na Ukrajině je válka a jemu již přišly asi tři povolávací rozkazy. Také poukázal na skutečnost, že na Ukrajině není práce a jeho matka je nemocná, takže jí musí posílat peníze na léky.

V rámci pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce dále doplnil, že na Ukrajině neměl žádné potíže, ale není tam pro něho práce. O azyl požádal, protože na Ukrajině je válka a přicházejí mu povolávací rozkazy a on nechce jít do války, aby jej nezabili. Také potřebuje vydělávat peníze pro matku, která je nemocná, a pro malého bratra, který chodí do šesté třídy. Následně žalobce výslovně označil za lež vše, co uvedl do své žádosti o mezinárodní ochranu, včetně jeho pobytu v Luhansku, s tím, že pravdu uvedl do protokolu o pohovoru k podané žádosti o mezinárodní ochranu. Nepravdivé údaje do žádosti uvedl na základě rad krajanů pobývajících v zařízení pro zajištění cizinců.

Ze spisového materiálu rovněž vyplynulo, že si žalovaný před rozhodnutím ve věci vyžádal zprávu Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině v období 16.8. – 15.11.2015, informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) ze září 2015 zabývající se posouzením mezinárodní ochrany v souvislosti s vývojem na Ukrajině, výroční zprávu Human Rights Watch 2016 a další informace, např. od organizace Freedom House, Amnesty International 2015/2016, obsahující podrobné informace o bezpečnostní situaci v tomto státě, zejména s ohledem na probíhající ozbrojený konflikt se „separatistickými“ regiony na východu země. Dále si vyžádal informaci Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 1.8.2014č.j. 110105/2014-LPTP, ze které vyplývá, že je možné se v Ukrajině bez překážek stěhovat, je možno na Ukrajině vyhledat pomoc v případě poškození trestnou činností či porušováním práv a svobod a je možné i reálně podat stížnost na postup příslušníků policejních orgánů a jiných orgánů státní moci. Dále si vyžádal informaci Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 9.10.2015, č.j. 115045-LPTP, týkající se podmínek výkonu vojenské služby na Ukrajině, z níž je zřejmé, že tresty za nenastoupení k výkonu vojenské služby odpovídají trestům ukládaným v jiných zemích, vyhýbání se převzetí povolávacího rozkazu ale jako trestný čin kvalifikováno není, byla znovuzavedena alternativní služba např. z náboženských důvodů a občané Ukrajiny žijící dlouhodobě v zahraničí povolávání nejsou.

Dle ust. § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Dle ust. § 13 odst. 1 zákona o azylu se rodinnému příslušníkovi azyllanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.

Dle ust. § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Dle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Dle odst. 2 citovaného ustanovení se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Dle ust. § 14b odst. 1 zákona o azylu se rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.

Dle ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.

Soud se nejprve zabýval námitkou, jež má dle žalobce spočívat zejména ve skutečnosti, že se žalovaný dostatečně nevypořádal se zjištěným skutkovým stavem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a nepřihlédl ke všem rozhodným okolnostem, přičemž neposupoval eurokonformním způsobem ve smyslu čl. 4 kvalifikační směrnice.

Jak vyplynulo z předloženého správního spisu a napadeného rozhodnutí, žalovaný v rámci své úvahy vycházel zejména z informací poskytnutých žalobcem jednak v samotné žádosti o udělení azylu, a jednak v protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z uvedených listin je zřejmé, že žalobce o azyl požádal zejména z obav před nastoupením vojenské služby, potažmo z obav před uložením trestu v případě, že by její výkon odmítnul. Žalovaný si proto mimo jiné jako podklad svého rozhodnutí vyžádal informaci Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 9.10.2015, č.j. 115045-LPTP, týkající se podmínek výkonu vojenské služby na Ukrajině, a rovněž další zprávy ohledně současné bezpečnostní situace ve vztahu k předchozí občanské válce. V napadeném

rozhodnutí se pak zabýval jednotlivými předpoklady udělení mezinárodní ochrany a doplňkové ochrany dle ust. § 12 - § 14b zákona o azylu, kdy postupným vyloučením jednotlivých zákonných důvodů dospěl k závěru, že uvedené podmínky žalobce nesplňuje.

Soud v rámci posuzování námitky nepřezkoumatelnosti rozhodnutí neposuzoval, zda žalovaný na základě zjištěného skutkového stavu správně uvážil, jestli v případě žalobce neexistují některé relevantní důvody pro udělení azylu. Napadené rozhodnutí samo o sobě je však nutno posoudit jako přezkoumatelné, neboť žalovaný v něm podrobně rozvedl, z jakých důvodů žalobci mezinárodní ochranu nepřiznal, jakož i z jakých podkladů při své úvaze vycházel. Není tedy pravdivé tvrzení žalobce, že by žalovaný sám nevyvíjel vlastní iniciativu a nezjišťoval všechny důkazy nezbytné pro řádné posouzení skutkového stavu. Soud hodnotí zjištěný skutkový stav za dostatečný a z uvedeného důvodu považuje žalobcem vznesenou námitku za nedůvodnou.

Žalobce jako azylový důvod uvedl obavu z nutnosti narukovat do armády a obavu z následného nasazení v oblasti bojů s nebezpečím smrti.

Co se týče obavy z nasazení do bojů v občanské válce proti separatistickým regionům na východě země, soud uvádí, že žalovaný v napadeném rozhodnutí podrobně rozebral základní povinnosti občanů k vlastnímu státu týkající se výkonu vojenské služby, i mezinárodní náhled na tuto problematiku. S jeho názorem nelze než souhlasit. Branná povinnost patří k nejzákladnějším závazkům příslušníků jednotlivých států, přičemž požadování jejího výkonu nelze obecně považovat za azylově relevantní důvod. To ostatně vyplývá i z konstantní judikatury soudů, např. Nejvyšší správní soud uvedený závěr vyslovil již v rozsudku ze dne 29.3.2004, č.j. 5 Azs 4/2004-49 (dostupném též na www.nssoud.cz): „Odmítání nástupu k výkonu základní vojenské služby, která je ve státě původu povinná, nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb.“ Odmítání vojenské služby tedy samo o sobě ještě odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu nezakládá, a to ani v případě, že by její výkon byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu.

O azylově relevantní důvod by se mohlo jednat např. v případě vymezeném v rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 19.8.1994, č.j. 6 A 509/94-27, kdy by se žalobce musel: „*podílet se na bojových akcích, z hlediska přirozenoprávního mezinárodním společenstvím obecně odmítaných (jako např. genocida, etnické čistky, kruté vedení války proti civilnímu obyvatelstvu, vraždění zajatců ap.) a nikoli z pouhé averze k vojenské službě nebo ze strachu o život.*“ Ze zpráv mezinárodních organizací a Ministerstva zahraničních věcí České republiky obstaraných žalovaným v průběhu správního řízení však nevyplývá, že by se takových činů regulérní armáda na Ukrajině dopouštěla.

Dále ve vztahu k obavě žalobce z trestu za nenastoupení vojenské služby soud odkazuje opět na podklady zajištěné žalovaným, konkrétně informaci Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 9.10.2015, č.j. 115045-LPTP. Z ní mimo jiné vyplývá, že na Ukrajině došlo ke znovuzavedení alternativní vojenské služby. V případě nenastoupení vojenské služby (či výkonu alternativní služby) by sice žalobci hrozilo potenciální trestní stíhání, ani to však nezakládá azylově relevantní pronásledování automaticky, ale toliko opět tehdy, pokud by trestní sankce byla důsledkem jeho odporu účastnit se bojových operací odporujících mezinárodnímu právu, nebo že by mu hrozil nepřiměřený trest. Jak v této otázce ale konstatoval již žalovaný, dle dostupných zdrojů jsou

ukrajinskými orgány za takovéto jednání ukládány toliko tresty pokuty, veřejné služby či maximálně podmíněného trestu, žalobci tudíž žádný mimořádný trest nehrozí.

Vzhledem ke všem uvedeným skutečnostem soud námitku žalobce obavy z nastoupení vojenské služby shledal nedůvodnou.

Další zásadní námitkou byla námitka žalobce, že se žalovaný nezabýval jeho obavami ze špatného zacházení a podmínek v ukrajinských věznicích, do nichž by se mohl dostat v důsledku odmítnutí nastoupení vojenské služby. V existenci špatných životních podmínek v ukrajinských věznicích spatřoval žalobce důvod pro přiznání doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.

Žalobce sice v podané žalobě poměrně obsáhle popisuje nedostatky vyskytující se v ukrajinských věznicích, ovšem ve své žádosti o mezinárodní ochranu ani v průběhu celého správního řízení až do vydání žalobou napadeného rozhodnutí žalobce tyto své obavy vůbec nezmínil. Za této situace nelze ze strany žalobce úspěšně namítat, že se žalovaný danou otázkou ve svém rozhodnutí nezabýval. Na tomto místě je třeba zdůraznit, že v rámci azylového řízení břemeno tvrzení leží na bedrech žadatele o azyl a správní orgán není povolán k tomu, aby za žadatele vyhledával azylově relevantní důvody pro podání žádosti o mezinárodní ochranu. Je rovněž třeba zdůraznit, že se žalobcem nebylo v jeho zemi původu doposud ani zahájeno trestní stíhání z důvodu nenastoupení vojenské služby a jak již bylo zmíněno výše, v Ukrajině existuje možnost náhradní vojenské služby. Soud proto považuje za zcela předčasné zabývat se otázkou podmínek ve věznicích na Ukrajině, zvláště za situace, kdy ze strany samotného žalobce dosud k odmítnutí nastoupení výkonu vojenské služby ani nedošlo a existuje možnost výkonu náhradní vojenské služby.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti shledal soud i tuto námitku žalobce jako zcela nedůvodnou. Soud proto dospěl k závěru, že žalovaný neposkytl žalobci doplňkovou ochranu dle § 14a zákona o azylu v souladu s platnou právní úpravou.

Závěrem soud konstatuje, že žalobce žádné relevantní důvody pro udělení mezinárodní ochrany neprokázal. S ohledem na tyto skutečnosti proto dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a výrokem ad I. rozsudku ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně s tím v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě

obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 11. října 2016

Mgr. Václav Trajer v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová